

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/14/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016200486
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016200486.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Kataríny Benzovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: PIERS PEZINOK, s.r.o., so sídlom Ambroseho 13, 851 02 Bratislava, IČO: 46 275 401, právne zastúpeného: FP LEGAL, s.r.o., so sídlom Ružomerská 6, 821 05 Bratislava, IČO: 47 231 599, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, so sídlom Prievozská 32, 827 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SK/0690/99/2015 zo dňa 29.12.2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/61/2016-54 zo dňa 31. mája 2017, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/61/2016-54 zo dňa 31. mája 2017 zamietla.

II. Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 31. mája 2017, č. k. 6S/61/2016-54 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj ako len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SK/0690/99/2015 zo dňa 29.12.2015, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. P/0432/01/2014 zo dňa 06.05.2015, ktorým žalobcovi za porušenie povinnosti v zmysle § 15 ods. 1 písm. a/ a b/, § 18 ods. 1 a § 18 ods. 4 zákona č. 250//2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), uložil pokutu vo výške 700 EUR.

2. Krajský súd postupoval v intenciách § 2 písm. m/, § 15 ods. 1, § 18 ods. 1, § 18 ods. 4, § 24 ods. 1, 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ďalej podľa § 3 ods. 5, § 23 ods.1, § 32 ods. 1, § 33 ods. 2, § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ako aj v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Prvej hlave Tretej časti SSP, upravujúcej

správnu žalobu vo veciach správneho trestania za použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa Prvej hlavy Tretej časti SSP a dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového orgánu považuje za vecne správne a preto žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

3. Krajský súd vo vzťahu k porušeniu § 15 ods. 1 písm. a/ a b/ a § 18 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uviedol, že z inšpekčného záznamu jednoznačne vyplýva, že kontrolovaná prevádzkareň neobsahovala označenie obchodného mena a sídla predávajúceho a meno a priezvisko osoby zodpovednej za činnosť prevádzkarne na vhodnom a trvale viditeľnom mieste prevádzkarne. Obranu žalobcu, ktorou poukazoval na vandalizmus tretích osôb považoval za právne bezvýznamnú, nakoľko sa zodpovednosť právnických osôb za správny delikt zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti. Pri objektívnej zodpovednosti je podstatný spôsobený výsledok a nie okolnosti, ktoré ho spôsobili. Stotožnil sa s tvrdením žalovaného, že žalobca ako predávajúci je povinný v rámci podnikateľskej činnosti zabezpečiť plnenie povinností, ktoré mu vplývajú zo zákona o ochrane spotrebiteľa, a to bez ohľadu na charakter fungovania danej prevádzkovej jednotky. Krajský súd preto považoval obranu žalobcu v uvedenom smere za subjektívnu a výlučne účelovú. V kontexte uvedeného zastával rovnaký názor aj vo vzťahu k porušeniu povinnosti vyplývajúcej z § 18 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Z predmetného inšpekčného záznamu vyplýva, že v čase kontroly sa reklamačný poriadok nenachádzal na mieste viditeľnom pre spotrebiteľa. Stotožnil sa s argumentom žalobcu, že zákon o ochrane spotrebiteľa neupravuje obsahové náležitosti reklamačného poriadku. Reklamačný poriadok tvorí informatívnu funkciu s cieľom oboznámiť spotrebiteľa o samotnom procese reklamácie, vrátane práv a povinností vyplývajúcich z platnej právnej úpravy. Tieto informácie sa poskytujú práve formou reklamačného poriadku, ktorý musí byť spotrebiteľovi k dispozícii na viditeľnom mieste prevádzkarne. Je nesporné, že žalobca vo svojej prevádzkarni nemal k dispozícii reklamačný poriadok vôbec a tento nebol inšpektorom predložený ani na základe ich výzvy.

4. V súvislosti s námietkami žalobcu ohľadom vybavenia reklamácie p. R., aj keď vzhľadom na počet dní daného mesiaca ide o nesprávny údaj, žalobca vybavil predmetnú reklamáciu po uplynutí 30 dňovej lehoty na vybavenie reklamácie. V predložennom reklamačnom lístku bol zaevidovaný spôsob vybavenia, a to výmena za iný tovar. Inšpekčný záznam bol podpísaný predavačkou žalobcu, ktorá bola prítomná pri kontrole a s jeho obsahom vyslovila súhlas. Krajský súd konštatoval, že sa v ňom nenachádzalo vyjadrenie predavačky o telefonickom informovaní spotrebiteľa týkajúcom sa vybavenia reklamácie. Poukazoval na § 2 písm. m/ zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý pozná dva spôsoby vybavenia reklamácie, písomnú výzvu na prevzatie plnenia alebo jej odôvodnené zamietnutie. Telefonické vybavenie reklamácie zákon o ochrane spotrebiteľa nepozná. Práve zákonom upravené spôsoby vybavenia reklamácie chránia predávajúceho v prípade ak je spotrebiteľ pasívny. V kontexte uvedeného, ak by žalobca v rámci 30 dňovej lehoty zaslal spotrebiteľovi výzvu na prevzatie plnenia, pričom jeho adresa bola žalobcovi známa, došlo by k vybaveniu reklamácie v zákonom stanovenej lehote 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. V uvedenej argumentácii sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by reklamáciu vybavil v zákonnej lehote a doručenie SMS správy nepreukázal a ani nenavrhol v tomto ohľade vykonanie žiadnych dôkazov.

5. Krajský súd vo vzťahu k nevypočutiu predavačky, p. H. uviedol, že je na úvahe správneho orgánu, či sú zaobstarané dôkazy dostatočné za účelom úplného zistenia skutočného stavu veci. Ďalej poukázal na skutočnosť, že p. H. vo vyjadrení k inšpekčnému záznamu neuviedla nič o telefonickom informovaní spotrebiteľa a preto považoval jej výsluch bez ďalších relevantných dôkazov za nepotrebný a nespôsobilý zvrátiť žalovaným ustálený skutkový stav veci. V súvislosti s namietaným postupom správneho orgánu, kedy nebol žalobcovi predložený podnet spotrebiteľa p. Q. R., pričom reklamáciu uplatnil brat pisateľa podnetu, p. K. R., uviedol, že stav veci bol ustálený až na základe predmetnej kontroly, o výsledku ktorej bol spísaný inšpekčný záznam, ktorý obsahoval relevantné skutočnosti vyplývajúce z podnetu p. R.. Navyše, podnet bol súčasťou administratívneho spisu a žalobca mal možnosť v priebehu celého administratívneho konania doň nazerat, čo však neučinil. Preto sa správne mu súdu obrana žalobcu javila ako účelová.

6. Vo vzťahu k výške uloženej pokuty správny súd vyjadril názor, že táto je dostatočným spôsobom

zdôvodnená, z odôvodnenia je zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil, keď uviedol ako posudzovateľ charakter protiprávneho konania, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinností. Konštatoval, že pokuta bola uložená v zákonom rozmedzí v jej dolnej hranici. Navyše, nevystavenie reklamačného poriadku na viditeľnom mieste a neoznačenie prevádzkarne zákonným spôsobom skutočne sťažilo spotrebiteľovi postup pri vybavení reklamácie, keď sa márne domáhal od predavačky informácie o zodpovednej osobe a o vybavení reklamácie.

7. V kontexte vyššie uvedeného dospel krajský súd k záveru, že správne orgány postupovali v súlade s právnou úpravou, zadovážili si dostatok skutkových podkladov relevantných pre rozhodnutie, vysporiadali sa s námietkami žalobcu, rozhodnutie je náležité odôvodnené, a odvolací orgán sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s odvolacími námietkami. Vzhľadom na uvedené, považoval rozhodnutia za vecne správne a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 168 v spojení s § 175 ods. 1 SSP tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože žalobca nebol v konaní úspešný a vo veci úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy nevznikli, žiadne si neuplatnil a ide o orgán štátnej správy.

9. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

10. Namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

11. Nestotožnil sa so závermi krajského súdu a poukázal na skutočnosť, že krajský súd neuvádza, z ktorého slovného spojenia gramatický výklad dovodzuje, lebo zákonodarca uvádza slovné spojenie riadne informovať, nie predložiť, dať na nahliadnutie, mať zverejnené na hmotnom substráte a pod. Poukazoval na prax súdov na ústnych pojednávaníach, kedy svedka, znalca, obžalovaného, účastníka konania a pod. poučí o jeho právach ...vypovedať, nevypovedať, uvádzať pravdu, lebo sa dopustí krivej výpovede, krivej znaleckej výpovede a pod. Tu je postačujúca prax keď sudca takúto osobu ústne poučí a táto vypovie, že poučeniu porozumela. Vyššie uvedený názor krajského súdu považoval za extenzívny výklad nemajúci oporu v citovanom ustanovení. Domnieval sa, že takýmto spôsobom možno ad absurdum dovodzovať, napr. povinnosť predávajúceho zisťovať, či spotrebiteľ vie čítať, aby si reklamačný poriadok prečítal a pod. Považoval za nepredstaviteľné požadovať od predávateľov v obchode vyššiu mieru formalizmu ako uplatňujú súdy v rámci konaní, keď poučovaciu povinnosť splnia podaním ústnej informácie bezprostredne. V danom prípade by mali byť poučenia všetkých osôb, ktoré vstúpia do súdnej siene viditeľne umiestnené v tejto súdnej sieni. Ani nové civilné procesné kódexy takúto požiadavku neobsahujú. Aj poučenie o opravnom prostriedku pri vyhlásení rozsudku sa dáva ústne a pre vzdanie sa opravného prostriedku je to postačujúce a nie umiestnením na viditeľnom mieste v súdnej sieni. Pokiaľ krajský súd dovodzuje, že poučenie podľa SSP nemusí byť písomné, mal by to odôvodniť oveľa dôkladnejšie nie len jednoduchým odkazom na gramatický výklad. Uvedený právny záver má podľa názoru žalobcu zásadný význam pre právnú istotu v rámci právneho poriadku SR a kasačný súd by sa tým mal hlbšie zaoberať, lebo pokiaľ v rámci súdneho konania sme sice poučovaní no nie riadne informovaní, treba okamžite prijať kroky na nápravu takéhoto absurdného stavu. Ďalej podotkol, že mu nie je jasné, z akých dôkazov súd vychádzal, komu a akým spôsobom bola dodatočná výzva doručená a aká lehota bola daná na jej splnenie, keď konštatoval, že žalobca vo svojej prevádzkarni nemal k dispozícii reklamačný poriadok vôbec a tento nebol inšpektorom SOI predložený ani dodatočne na základe výzvy.

12. V súvislosti so záznamom, ktorý bol podpísaný predavačkou H., krajský súd opomenul skutočnosť, že predavačka nie je a nebola osobou oprávnenou vybavovať reklamácie a rozhodovať o spôsobe ich riešenia. Touto osobou bola konateľka, ktorá pri vykonávaní kontroly prítomná nebola, nakoľko v čase príchodu inšpektorov sa na predajni nenachádzala. Bola telefonicky privolaná ako aj právny zástupca žalobcu, avšak keď do predajne dorazili, tak inšpektori boli preč, nakoľko odmietli čakať na príchod

oprávnených osôb. V napadnutom rozsudku sa nikde neuvádza, že by predavačka H. bola štatutárnym orgánom alebo predložila písomné plnomocenstvo na konanie pred SOI. Nebola preto oprávnená čokoľvek vyhlasovať potvrdzovať alebo podpisovať v mene žalobcu. Kontrolórov vyzvala, aby počkali do príchodu oprávnených osôb, čo odmietli. Ďalej uviedol, že p. H., ktorá bola v danom čase čiastočne invalidná z dôvodu psychického ochorenia po niekoľkých týždňoch PN oznámila, že sa už nevráti do práce, lebo to po zážitku z kontroly psychicky nevláda. Dokonca v tom strese nenašla ani reklamačný poriadok založený pri knihe registračnej pokladnice a neuvedomila si, že k pokladničným lístkom pri hodinách sú osobitne pripínané záručné a reklamačné podmienky kancelárskou zošívачkou a má ich v šúflíku pri minciach.

13. Z uvedeného vyplýva, že vykonaná kontrola prebehla nezákonne, keďže napriek upozorneniu, inšpektori nepočkali na prítomnosť oprávnených osôb a vyhotovený záznam o kontrole je taktiež nezákonný a nemožno sa odvolávať na jeho obsah a už vôbec nie na vyjadrenia zamestnankyne.

14. Uviedol, že inšpektori SOI konali s neoprávnenou zamestnankyňou vedome a úmyselne, poznajúc znenie zákona nezmenené od roku 1967 alebo zákon o správnom konaní neovládajú dostatočne. Kontrola prebehla zjavne nezákonne, inšpekčný záznam, ktorý je výstupom a bol podkladom pre napadnuté rozhodnutia bol zjavne nezákonný. Skutočnosť, že krajský súd takéto pochybenie ignoroval, nie je v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlená a je odklonom od praxe kasačného súdu ohľadom konania právnických osôb v správnom konaní.

15. Žalobca opakovane žiadal výsluch S. H. a následne možnosť, vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam prostredníctvom výsluchu účastníka konania, konateľky, alebo právneho zástupcu, čo sa však nestalo. Pritom konateľka zasielala sms, na ktorú sa žalobca vo vyjadreniach odvolával a jej vyjadrenie by prispelo k objasneniu stavu veci. Žalovaný sa vyjadril, že zaslanie sms nepovažuje za písomné. Je zarážajúce, že štátny orgán odmieta aplikovať platný zákon, z dôvodu svojho vnútorného nesúhlasu s jeho znením. Z uvedeného mal za to, že nebol riadne zistený skutkový stav veci, ako predpokladá správny poriadok.

16. Upozorňoval na konštatovanie súdu v odseku 39, že predavačka vo vyjadrení k inšpekčnému záznamu neuviedla nič o telefonickom informovaní spotrebiteľa. Podľa jeho názoru je zjavné, že predavačka nie je podrobne informovaná o všetkých okolnostiach vedenia predajne a podniku, tak ako súdna zapisovateľka nevie všetko o okolnostiach rozhodovania senátu. Preto argumentácia, že nič neuviedla, nedokazuje, že nejaká skutočnosť nenastala. Z uvedeného nemožno negatívne dovodzovať, že skutkový stav bol riadne zistený, ako zákon požaduje a na čom trvá aj žalobca.

17. Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, žalobca predložil skutkovo podobné prípady, kedy bola za závažnejšie porušenia zákona uložená nižšia sankcia. Žalovaný nevedel vysvetliť prečo v prípadoch, keď spotrebiteľ utrpel skutočnú škodu, uložil nižšiu sankciu ako v tomto prípade, kedy bola škoda iba hypotetická. Je bežnou praxou na všetkých úrovniach rozhodovania, že správne orgány často rozhodujú v rámci zákonného rozpätia svojvoľne. Práve na to žalobca poukázal a krajský súd sa týmto vôbec nezaoberal. Poukázané rozdiely sú zjavné a neboli vysvetlené. Úvaha správneho orgánu je v napadnutom prípade svojvoľou a aj keď v zákonom rozpätí, ako poukazuje krajský súd, jedná sa o nesprávny výklad zákona zo strany krajského súdu a teda nezákonný postup.

18. Navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu z 29.10.2018, č. k. 20S/5/2018-31, ako aj rozhodnutie žalovaného č. SK/0690/99/2015 zo dňa 29.12.2015 a Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. P/0432/01/2014 z 06.05.2015 zrušil a vec vrátil prvostupňovému správne orgánu na ďalšie konanie.

19. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním z 18. augusta 2017.

20. Uviedol, že žalobca použil totožné argumenty a námietky ohľadom nesprávneho právneho posúdenia ako tie uvedené v podanej žalobe, ku ktorým sa žalovaný vyjadril. Trval na tom, že námietky žalobcu nie

sú právne relevantné a neobstoja, pričom si nie je vedomý žiadneho porušenia zákona ani nesprávneho právneho posúdenia. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že by krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, alebo sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Zdôraznil, že je to práve žalobca, ktorý porušil zákonné ustanovenia, ktorými je povinný sa pri podnikateľskej činnosti riadiť. Opätovne poznamenal, že reklamačný poriadok má informatívnu funkciu s cieľom oboznámiť spotrebiteľa o samotnom procese reklamácie, vrátane ďalších práv a povinností vyplývajúcich z platnej právnej úpravy. Uvedené vyplýva z gramatického výkladu ustanovenia § 18 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, na základe ktorého je predávajúci povinný spotrebiteľa riadne informovať o podmienkach a spôsobe reklamácie vrátane údajov o tom, kde možno reklamáciu uplatniť a o vykonaní záručných opráv. Zároveň však v zmysle § 18 ods. 1, musí byť reklamačný poriadok umiestnený na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi.

21. K námietke žalobcu ohľadne dodatočného nepredloženia reklamačného poriadku na výzvu inšpektorov, žalovaný poznamenal, že sa v čase kontroly reklamačný poriadok nenachádzal na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi a ani na výzvu inšpektorov nebol reklamačný poriadok predložený.

22. Vo vzťahu k predavačke poukazoval na § 18 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, a § 15 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, z ktorých vyplýva, že zamestnankyňa žalobcu bola osobou poverenou určitou činnosťou a bola splnomocnená na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. K takejto obvyklej činnosti patrí aj uplatnenie reklamácie zo strany spotrebiteľa. Žalovaný mal za to, že zamestnankyňa žalobcu bola osobou poverenou vybavovať reklamácie, nakoľko ak by takou osobou nebola, žalobca by porušil povinnosť uvedenú v § 18 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že v dôsledku stresového vypätia zamestnankyne, nenašla ani reklamačný poriadok založený pri knihe registračnej pokladnice, poznamenal, že reklamačný poriadok musí byť na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi. Navyše, žalobca uvedený argument spomenul prvýkrát v kasačnej sťažnosti.

23. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že kontrola prebehla nezákonne. Kontrola SOI spočíva v porovnaní kontrolou zisteného skutkového stavu so stavom predpísaným. Na základe podkladov bola v čase kontroly v kontrolovanej prevádzkarni účastníka konania riadne vykonávaná prevádzková činnosť, čo považuje za podstatné pre zistenie a zdokumentovanie skutkového stavu. Inšpekčný záznam z vykonanej kontroly je dôkazným prostriedkom, ktorý bol získaný v súlade so zákonom a v štádiu jeho získania nedošlo k žiadnym procesnoprávnym vadám, keď inšpektori postupovali štandardným a zaužívaným spôsobom. K namietanej skutočnosti, že nedošlo k výsluchu konateľky a zamestnankyne, uviedol, že konštantná judikatúra sa odklonila od požiadavky vykonávať ústne pojednávanie v rámci administratívnoprávneho trestania. Poukazoval na rozsudky Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/33/2014, 2Sžo/53/2013, sp. zn. 3Sžo/102/2015, sp. zn. 6Sž/19/2011, sp. zn. 6Sž/27/2011, sp. zn. 8Sžo/52/2014, sp. zn. 2Sžp/10/2011 a rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 1As/27/2008 a takisto na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 134/2014.

24. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že konateľka zasielala sms, na ktorú sa vo svojich vyjadreniach odvolával, poznamenal, že uvedené konštatovanie sa však nevzťahuje na prejednávany prípad, nakoľko v tomto prípade bol spotrebiteľ pred uplynutím zákonnej lehoty na vybavenie reklamácie len telefonicky kontaktovaný zamestnankyňou spoločnosti a informovaný o výsledku reklamačného konania. Doručenie sms správy spotrebiteľovi žalobca nepreukázal a nenavrhol v tomto ohľade vykonanie žiadnych dôkazov. V prejednanom prípade žiadna sms správa nebola spotrebiteľovi zo strany žalobcu doručená, preto nie je žalobcom napádaná skutočnosť právne relevantná.

25. Vo vzťahu k výške uloženej pokuty uviedol, že pri určení výšky sankcie vychádzal zo zákonných kritérií, keď prihliadol najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinností, spôsob a následky porušenia povinností. Ide o skutočnosti objektívneho charakteru, týkajúce sa samotného konania žalobcu a následkov tohto protiprávneho konania. Uviedol, že sa riadil zásadou v zmysle § 3 ods. 5 správneho poriadku, podľa ktorej je správny orgán povinný dbať na to, aby v skutkovo zhodných

alebo podobných prípadoch nevznikli neodôvodnené rozdiely. Zákon nestanovuje správne orgánu povinnosť pri určení výšky pokuty prihliadať na subjektívne okolnosti, ako sú tržby a zisky jednotlivých spoločností. Navyiac, žalobca poukazoval na prípady klamlivej reklamy, fiktívnych zliav, pričom išlo o rôzne skutkové podstaty. Mal za to, že pokuta zohľadňovala kritéria ustanovené zákonom, ako aj rozhodovaciu prax v obdobných prípadoch.

26. Záverom zdôrazňoval, že žalobca sa účelovo mienenými námietkami snaží spochybniť spoľahlivo zistený skutkový stav, pričom je jednoznačne zistené porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa.

27. Na základe uvedeného žiadal, aby Najvyšší súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

28. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo žalobcovi doručené dňa 14. septembra 2017 na vedomie.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd v zmysle § 438 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach dôvodov kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

30. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

31. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

32. Podľa § 194 ods. 2 SPP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

33. Podľa § 177 ods. 1 SSP sa správnu žalobou žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

34. Podľa § 454 SSP je na rozhodnutie kasačného súdu rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

35. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu z 31. mája 2017, č. k. 6S/61/2016-54, ktorý zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SK/0690/99/2015 zo dňa 29.12.2015, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. P/0432/01/2014 zo dňa 06.05.2015, ktorým žalobcovi za porušenie povinnosti v zmysle § 15 ods. 1 písm. a/ a b/, § 18 ods. 1 a § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, uložil pokutu vo výške 700 Eur.

36. Podľa § 15 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa na vhodnom a trvale viditeľnom mieste prevádzkarne musí byť uvedené

- a) obchodné meno a sídlo predávajúceho alebo miesto podnikania fyzickej osoby,
- b) meno a priezvisko osoby zodpovednej za činnosť prevádzkarne.

37. Podľa § 18 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa je predávajúci povinný spotrebiteľa riadne informovať o podmienkach a spôsobe reklamácie vrátane údajov o tom, kde možno reklamáciu uplatniť, a o vykonávaní záručných opráv. Reklamačný poriadok musí byť na viditeľnom mieste dostupnom

spotrebiteľovi.

38. Podľa § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa ak spotrebiteľ uplatní reklamáciu, predávajúci alebo ním poverený zamestnanec alebo určená osoba je povinný poučiť spotrebiteľa o jeho právach podľa všeobecného predpisu; na základe rozhodnutia spotrebiteľa, ktoré z týchto práv spotrebiteľ uplatňuje, je povinný určiť spôsob vybavenia reklamácie podľa § 2 písm. m) ihneď, v zložitých prípadoch najneskôr do 3 pracovných dní odo dňa uplatnenia reklamácie, v odôvodnených prípadoch, najmä ak sa vyžaduje zložité technické zhodnotenie stavu výrobku alebo služby, najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po určení spôsobu vybavenia reklamácie sa reklamácia vybaví ihneď, v odôvodnených prípadoch možno reklamáciu vybaviť aj neskôr; vybavenie reklamácie však nesmie trvať dlhšie ako 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po uplynutí lehoty na vybavenie reklamácie má spotrebiteľ právo od zmluvy odstúpiť alebo má právo na výmenu výrobku za nový výrobok.

39. Podľa § písm. m/ zákona o ochrane spotrebiteľa sa na účely tohto zákona rozumie vybavením reklamácie ukončenie reklamačného konania odovzdaním opraveného výrobku, výmenou výrobku, vrátením kúpnej ceny výrobku, vyplatením primeranej zľavy z ceny výrobku, písomná výzva na prevzatie plnenia alebo jej odôvodnené zamietnutie.

40. Podľa § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa pri určení výšky pokuty prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

41. Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 Eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 Eur.

42. Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

43. Podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

44. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

45. Najvyšší súd po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu žalovaného konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu, uvedeným v kasačnej sťažnosti doplnia nasledovné.

46. S argumentami žalobcu ohľadne reklamačného poriadku sa Najvyšší súd nemohol stotožniť. Krajský súd vychádzal z výkladu celého ustanovenia § 18 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, nielen z jeho prvej vety. Z predmetného ustanovenia vyplýva, že cieľom reklamačného poriadku je spotrebiteľa riadne informovať o podmienkach a spôsobe reklamácie vrátane údajov o tom, kde možno reklamáciu uplatniť, a o vykonávaní záručných opráv. Zákon zároveň ustanovuje povinnosť mať reklamačný poriadok na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi, pričom ide o zákonnú povinnosť predávajúceho. Nevedno preto, z čoho žalobca vyvodzuje, že ide o extenzívny výklad nemajúc oporu v zákone. Táto povinnosť predávajúceho je jednoznačná a vyplýva z predmetného ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa

explicitne.

47. Z inšpekčného záznamu z 25.06.2014 vyplýva, že v čase vykonávania kontroly u predajcu sa reklamačný poriadok nenachádzal na viditeľnom mieste, pričom ani na výzvu inšpektorov reklamačný poriadok nebol predložený. Z vyjadrenia žalobcu k začatiu správneho konania z 28.04.2015, ako aj z odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu z 08.06.2015 vyplýva, že uvedené skutkové zistenia žalobca v správnom konaní nepopiera, naopak, bol si vedomý všetkých nedostatkov vyplývajúcich z inšpekčného záznamu a uviedol, že všetky nedostatky odstránil obratom po vykonanej kontrole.

48. Najvyšší súd konštatuje, že argumentácia žalobcu, že predavačka nie je a nebola osobou oprávnenou vybavovať reklamácie, je v príkrom rozpore s tým, čo uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu č. 9/0432/01/201 z 08.06.2015, kde tvrdil, že prevádzkuje predajňu ako malú predajňu s jedným zamestnancom, kde tento zamestnanec vykonáva všetky úkony v rámci danej prevádzky od poskytovania informácií spotrebiteľom, predaj tovaru, až po prijímanie reklamácií. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že predavačka nie je štatutárny orgán a nie je oprávnená čokoľvek vyhlasovať, potvrdzovať, alebo podpisovať v mene žalobcu Najvyšší súd konštatuje, že ide o osobu konajúcu v mene a na účet žalobcu v zmysle § 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, preto ani toto tvrdenie žalobcu neobstojí.

49. Najvyšší súd žalobcovi zdôrazňuje, že v zmysle § 441 SSP v kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti. V kontexte uvedeného sa tvrdením žalobcu, že predavačka v strese nenašla reklamačný poriadok založený pri knihe registračnej pokladnice a nevedomila si, že k pokladničným lístkami pri hodinkách sú osobitne pripájané záručné a reklamačné podmienky, ani nezaoberala. Táto skutočnosť bola žalobcom prvýkrát uplatnená až v kasačnom konaní a v kontexte toho, čo uviedol vo vyjadrení k začatiu správneho konania zo dňa 28.04.2015 a odvolania proti prvostupňovému správnenému rozhodnutiu zo dňa 08.06.2015 ide o vyslovene klamlivé tvrdenie.

50. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom primeranosti uloženej sankcie kasačný súd uvádza, že pri určení výšky sankcie je správny orgán povinný okrem iného prihliadnuť na závažnosť protiprávneho konania, najmä na spôsob a následky porušenia povinností. Rovnako je nevyhnutné prihliadať na charakter sankcie ako takej, ktorou je jej preventívna a represívna funkcia. Na to, aby sankcia plnila svoju preventívnu funkciu, musí byť jej výška stanovená tak, aby sa sankcionovaná osoba do budúcnosti vyvarovala porušeniu zákonných povinností, ale zasa pri splnení jej represívnej funkcie nie až tak, aby bola neprimeraná vo vzťahu k porušenej povinnosti s ohľadom na okolnosti prípadu. Podľa názoru kasačného súdu sa žalovaný týchto zásad pri ukladaní sankcie pridržiaval, s čím sa dôvodne stotožnil aj krajský súd, keď poznamenal, že neoznačením prevádzky môže byť sťažený kontakt spotrebiteľa s predávajúcim pri uplatňovaní jeho zákonných práv. Bolo prihliadnuté aj na skutočnosť, že pri nezabezpečení reklamačného poriadku hrozí nedodržanie niektorej z podmienok reklamácie a s tým spojená neúspešnosť pri uplatňovaní zodpovednosti za vady a zároveň prihliadol aj na skutočnosť, že nevybavením reklamácie v zákonnej lehote bol znížený rozsah práv spotrebiteľa priznaný zákonom. Je potrebné zdôrazniť, že správny orgán ukladá sankciu za porušenie povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa na základe objektívnej zodpovednosti a nie podľa výšky zisku alebo tržieb účastníka konania. Najvyšší súd je toho názoru, že správny orgán v rámci diskrečnej právomoci prihliadol na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

51. Na základe vyššie uvádzaných skutočností, Najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keďže neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom Najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

52. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanej ich

nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta prvá SSP).

53. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.